

ning. Denne Maade forekommer mig utilfredsstillende og at være saa godt som slet Intet. Den gaaer ud paa, at alle Ansøgninger skulle sendes til Menighedsraadene, som inden 8 a 14 Dage have at sende deres Betænkning til Ministeren, som da kan tage Hensyn dertil eller lade det være. Nu vil jeg spørge, om Nogen af de Herrer, som kjende Forholdene paa Landet, troer, at det er muligt, at Menighederne i 8 a 14 Dage skulle kunne gjøre sig bekendte med Ghyldigheden af de Anbefalingsgrunde, som fremsføres fra maaskee 50 Præster, og derefter kunne indsende en nogenlunde begrundet Betænkning. Havde man endda andre Vidnesbyrd at gaae efter end Provstens og Biskoppens, f. Ex. Menighedsraadene fra de Sogne, hvor Præsterne tidligere have været ansatte; men noget Saadant er ikke udtalt at skulle finde Sted. Det forekommer mig ogsaa, at den Anbefaling, hvormed den ærede Rigsdagsmand for Faaborg (Schiern) ledfagede dette Forslag, staaer i en forunderlig Modsetning til den Omhu, hvormed han vilde varetage Menighedernes Valgret i den videste Udstrækning. Her skulle de have en overordentlig stor Indflydelse, og hist skulle de slet ingen have; ikke engang Menighedsraadene skulde her have Indflydelse. Ligesaalidt kan jeg billige det Forslag, som den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 4de Valgkreds (Grundvig) fremsatte, at man skulde gaae tilbage til den gamle Nægtelsesret, saaledes, at naar En var bleven udnævnt til Præst, stod det i Menighedens Magt at forkaste ham. Det vilde ganske vist være et Fremskridt. Jeg kjender f. Ex. et Sogn, hvor hele Menigheden reiste sig som Een mod den Præst, som var kaldet, og sendte Mænd herover for at blive fri for ham; men han kom alligevel, og Følgerne have ogsaa været, som man kunde vente. Men uagtet det vilde være et Fremskridt, troer jeg dog, at det vilde være et altfor lille Fremskridt. Der skal Meget til, at Menigheden siger, naar de faae en Mand sendt, som de have Noget at udsætte paa: ham ville vi ikke have; thi de vide jo ikke, hvem der bliver hans Efterfølger, og det kunde jo være, at det blev en endnu Ringere, og derfor ville de maaskee gaae ind paa at tage en Mand, som de ikke vilde have taget, hvis de til samme Tid havde haft Flere at

vælge imellem. Naar Menigheden skal have Indflydelse paa Valget af deres Præster, maa de ibetmindste have Ret til at vælg een eller to mellem Flere paa samme Tid. Derimod skal jeg være meget villigt til at gaae ind paa det Forslag, som Mindretallet fremsatte forrige Aar i Udvalget, at der skulde sendes et vist Antal Ansøgninger til Menigheden, og at denne saa kunde udsyde et vist Antal. Grunden til, at jeg ikke sluttede mig til dette Forslag ifjor, var, at Mindretallet ikke vilde gaae saa langt ned i Talbestemmelserne, som jeg ønskede. Naar Forslaget gaaer ud paa, at der skulde sendes Menighederne 4 a 6 Ansøgninger, som de alle kunne udsyde paa 2 nær, skal jeg ikke have noget Bæsentligt derimod at indvende; men gaaer det ud paa, at sende 9 og deraf i Løbet af 14 Dage at udsyde $\frac{1}{3}$ Deel, have vi det samme Tilfælde, som det af den forrige Kirke- og Underviisningsminister fremsatte. Det vilde være umuligt for Menigheden i denne korte Tid at faae nogen Kundskab om disse Mænd, og de ville saa maaskee kunne faae den, de mindst vilde have.

De enkelte Indvendinger mod Lovforslaget skal jeg ikke nærmere gaae ind paa; Enkeltbeder kunne jo rettes senere. Jeg skal blot, da de ere fremkomne, bemærke, hvad Formen angaaer, at Forslaget ikke er en enkelt Mandts Værk, men det samlede Udvalgs. Hvad dernæst angaaer Bestemmelsen om, at man ikke i Prædikenen maa hentyde til Noget, som angaaer selve Valghandlingen, da er dette hentet fra den slesvigste Lovgivning og har der vundet Hævd, idet man ikke paa nogen sikkere Maade end ved at tie til dette eller andre sige Midler kan forspilde Udsigten til at blive valgt i en slesvigst Menighed. Med Hensyn til selve Valgretten kan der ganske vist indvendes Meget imod den. Nogle finde den for udstrakt, Andre for indskrænket. Den Valgret, der her er foreslaet, har en større Udstrækning end den, der af den forrige Kirke- og Underviisningsminister er foreslaet i den paa-tænkte Kirkeforfatning, og det er dog en stor Autoritet for de Herrer paa den anden Side. Der blev ogsaa omtalt de lange Reiser og mange Beføstninger, det vilde føre med sig.